

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Πάσχος Μανδραβέλης

ΣΥΡΙΖΑ στα πρόβατα

Για να πούμε και του ΣΥΡΙΖΑ το δίκιο, ορθώς η κυβέρνηση του (μαζί με τους Ανεξάρτητους Έλληνες) νομοθέτησε την παραχώρηση των κόκκινων δανείων σε funds. Σύμφωνα! Δεν το έκαναν ύστερα από μελέτη και περίσκεψη ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε οι ΑΝΕΛ φημίζονται για τον οικονομικό τους ορθολογισμό. Ήταν προαπαιτούμενο για να εκταμιευτούν τα δανεικά πακέτα στην Ελλάδα. Αλλά πέρα από το γεγονός του καταναγκασμού, το μέτρο ήταν ανάσα ζωής για τις τράπεζες, ανάσα που τώρα κόβει η νυν κυβέρνηση νομοθετώντας διαρκώς την αναβολή των πλειστηριασμών. Εκλογές γαρ...

Βεβαίως οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεν νομοθέτησαν και την υποχρέωση να αγοράζουν υποψήφιοι βουλευτές κόκκινα δάνεια στο 1/10 της τιμής. Αντιθέτως ήταν υποχρέωση των μηχανισμών της Νέας Δημοκρατίας να ελέγχει αν κάποιοι από τους επίδοξους υποψηφίους της είχαν εμπλακεί σε τέτοια –πολιτικός απαξία– δραστηριότητα. Ο δε εκλεγείς κ. Ανδρέας Πάτσος ήταν από πολύ νωρίς στο κουρμπέτι. Εμφανίζεται ως αντιπρόεδρος εισπρακτικής εταιρείας σε δημοσίευμα της «Ελευθεροτυπίας» την 30ή Νοεμβρίου 2008!

Συνεπώς το επιχείρημα της κυβέρνησης «ναι, αλλά κι εσείς βασανίζατε τους δανειολήπτες...» δεν έχει κάποια βαρύτητα. Εξάλλου ο πρώην βουλευτής της δεν ελέγχεται γιατί «έπινε το αίμα του λαού με το μπουρί της σύμπας». Δεν ελέγχεται καν διότι, παρ'όλο που ήταν νομικός («επισκέπτης καθηγητής στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο», γράφει το βιογραφικό του), δεν ήξερε το Σύνταγμα. Σύμφωνα με τον ίδιο,

«κανείς δεν [τ]ου είπε ότι είναι παράνομο» (ΑΝΤ1, 26.10.2022) να έχει εξωχώριες εταιρείες ή να συμμετέχει σε επιχειρήσεις που έχουν δοσοληψίες με το Δημόσιο, παρά τα όσα ρητώς αναφέρει το άρθρο 57 του Συντάγματος.

Παρενθετικώς πρέπει να σημειώσουμε ότι δεν ξέρουμε τι είναι χειρότερο: να υποκρίνεται τώρα ότι δεν γνώριζε ή πραγματικά να μην ήξερε και παρ'όλα αυτά δίδασκε σε πανεπιστήμιο;

Το άλλο επιχείρημα που έχει διαρκώς μικρότερη βαρύτητα είναι εκείνο που έχει στην εναρκτήρια φράση «ναι, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ...». Ισχύει βεβαίως αυτό

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

που είχε πει ο μεγάλος δοκιμογράφος Χένρι Λούις Μένκεν: «Στη Δημοκρατία κάθε κόμμα αφιερώνει το μεγαλύτερο μέρος της ενέργειάς του να αποδείξει ότι το άλλο δεν είναι ικανό να κυβερνήσει. Και τα δύο το πετυχαίνουν. Και τα δύο έχουν δίκιο». Κάπως έτσι μάθαμε ότι επί των ημερών των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ η ΕΥΠ «νομίμως» παρακολουθούσε κυβερνητικά στελέχη. Το πρόβλημα της κυβέρνησης όμως είναι πως το επιχείρημα «ναι, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ...» γίνεται κάτι σαν το λαϊκό ανέκδοτο του βοσκού με τον λύκο στα πρόβατα. Η διαρκής επίκλησή του εξασφαλίζει ότι την κρίσιμη στιγμή δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Τσακίρογλου

Οι Πάτσηδες, οι Λάτσηδες και η Μεταδημοκρατία

Στο εμβληματικό του βιβλίο «Μεταδημοκρατία» (εκδόσεις Εκκρεμές), ο Βρετανός πολιτικός επιστήμονας Κόλιν Κράουτς περιγράφει ένα πολιτικό φαινόμενο, το οποίο αφορά την εποχή του άκρατου νεοφιλελευθερισμού, όπως αυτή που ζούμε σήμερα. «Ο ρόλος του κράτους ως αστυνόμου ξανάρχεται στο προσκήνιο. Το χάσμα του πλούτου ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς διαρκώς μεγαλώνει. Η φορολογία συντείνει όλο και λιγότερο στην αναδιανομή του πλούτου. Οι πολιτικοί ανταποκρίνονται κυρίως στα αιτήματα μιας χούφτας μεγαλοεπιχειρηματιών, τα συμφέροντα των οποίων μεταφράζονται σε κρατική πολιτική. Οι φτωχοί χάνουν σταδιακά κάθε ενδιαφέρον για τα πολιτικά πράγματα και δεν μπαίνουν πια ούτε στον κόπο να ψηφίσουν, ξαναπαίρνοντας οικειοθελώς τη θέση που αναγκαστικά είχαν στην προδημοκρατική περίοδο».

Αυτή η αποχή από τα πολιτικά πράγματα είναι που καθορίζει τελικά την τύχη της δημοκρατίας, καθώς οι πεπεισμένοι νεοφιλελεύθεροι (πλούσιοι, προνομιοῦχοι, ιδιοκτήτες κ.λπ.), όπως και οι φανατικοί ακροδεξιοί και φασίστες θεωρούν απαραίτητο δικαίωμα και υποχρέωσή τους να συμμετέχουν στην εκλογική διαδικασία. Αυτοί όλοι διαμορφώνουν ένα υβρίδιο «ακροδεξιού νεοφιλελευθερισμού», όπως βλέπουμε και στη χώρα μας με την κυβέρ-

νηση Μπυσσάκη. Ξεπούλημα δημόσιου πλούτου, ιδιωτικοποιήσεις, απευθείας αναθέσεις, «χρηματοδότηση» μεγάλων επενδύσεων και από δίπλα αυταρχισμός, καταστολή, αστυνομοκρατία, εθνικισμός και μαζική διαφθορά.

Αυτά είναι τα στοιχεία της «προσφοράς» στο έθνος, το οποίο διάγει μια από τις πλέον παρακμακές εποχές της σύγχρονης ιστορίας του. Η κρίση της Δικαιοσύνης, η οποία πλέον διαπλέκεται σχεδόν κραυγαλέα με την πολιτική εξουσία, πυροδοτεί αισθήματα οργής, αγανάκτησης και κοινωνικής αδικίας, με μόνο ωφελημένο το φασιστο-ακροδεξιό σύμφυρμα. Αυτό μας δείχνουν οι ΗΠΑ με τον τραμπισμό, αυτό μας δείχνει και η Ευρώπη με τη νίκη της Μελόνι, αλλά και τις επιτυχίες των ακροδεξιών σε Γαλλία, Σουηδία, Ουγγαρία, Πολωνία κ.λπ.

Τα πολιτικά πράγματα δεν πηγαινούν καθόλου καλά και όσο αυτό δεν γίνεται αντιληπτό από εκείνους που περισσότερο τους αφορά, θα γίνονται χειρότερα. Ο Κράουτς περιγράφει και ένα πολιτικό παράδοξο, το οποίο αφορά συνολικά την ιστορική παρακμή των κομμάτων και την αγωνία των πολιτικών που καθοδηγούν τα κυρίαρχα κόμματα. Γράφει: «Από τη μία θέλουν να παρεμποδίσουν με κάθε τρόπο την ενεργό κινητοποίηση της μάζας των πολιτών και την ψηλάφηση των μυστικών τους, την

οργάνωση αντιπολιτευτικής δράσης, τη διάρρηξη του πλέγματος εξουσίας που ελέγχει η πολιτικοεπιχειρηματική ελίτ. Από την άλλη, θέλουν πάση θυσία να υποστηρίξουμε παθητικά την πολιτική τους. Τρομάζουν στην ιδέα ότι θα μπορούσαμε να μην ενδιαφερόμαστε πλέον για τις ενέργειές τους, να μην κατεβαίνουμε να τους ψηφίσουμε, να μη δίνουμε χρήματα στα κόμματά τους, να τους αγνοούμε. Η λύση από τη σκοπιά τους είναι να επιτύχουν τα μεγαλύτερα δυνατά ποσοστά ελάχιστης συμμετοχής». «Να πετύχουν τα μεγαλύτερα δυνατά ποσοστά ελάχιστης συμμετοχής»: μια εξαιρετική περιγραφή του πολιτικού στόχου του κάθε Μπυσσάκη και σία, αφού κάτι τέτοιο θα τους εξασφάλιζε την επ' αόριστον κυριαρχία και τη διαιώνιση της λεηλασίας του δημόσιου πλούτου. Η περίπτωση Πάτση, τα «δωράκια» στους κάθε λογής Λάτσηδες (ΕΛ.ΠΕ., Ελληνικό κ.λπ.) δεν είναι η εξαίρεση στον κανόνα, αλλά ο κανόνας ο ίδιος. Το να μην υπάρχει διαφθορά σε αυτό το είδος του αρπακτικού νεοφιλελευθερισμού είναι σαν να περιμένεις το σύννεφο να μη φέρει τη βροχή. Οι «περιστρεφόμενες πόρτες» δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, τα περίφημα ΣΔΙΤ, οι κακόφημες ιδιωτικοποιήσεις είναι φαινόμενα σύμφυτα με το συγκεκριμένο σύστημα. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο.